

DISSERTATIO
DE
IMPERFECTIONE SERMO-
NIS HVMANI.

Q. D. B. V.

§. I.

Cogitationes nostræ in animo quasi delitescunt, neque semetipsas aliorum conspectui exhibere aptæ sunt; necesse itaque est, ut per externa symbola eas aliis manifestare allaboremus. Qualia quidem plura ab hominibus possunt constitui; nihil tamen æque promptum est ac commodum, quam sonorum articulatorum infinita propemodum varietas, & qui his apte inter se junctis constat sermo.

§. II. *Voces ergo sunt cogitationum interpretes, sive soni articulati, quibus ideas, vel ea quæ mentis nostræ de re quapiam cogitanti obversantur, declaramus. Quibus addi possunt varia vocabula quæ ad positivas ideas respectum habent, earumque e. c. absentiam denotant, ut sunt: nihil, ignorantia, &c. Ad sermonis quoque tum connexionem tum elegantiam spectant particulæ, quæ seriem cogitationum indigitant, qua ratione mens ideas conjungat & ratiocinia ex se invicem fluant.*

A

§. III. Ex